

část čtvrtá **Podvod**

To se stalo ve čtvrtek. V pátek, když šli domů s bráchou, zavedl Vojta řeč na to, co ho čeká. Tatínek bude podepisovat žákovskou knížku s trojkou z hudební prověrky a s poznámkou z hodiny náboženství. To bude mazec.

Slovem „mazec“ Vojta nemyslel, že dostane na zadek, to dostával kdysi, od té doby, co chodí do školy, už ne. Myslel tím tu nepohodu, jak se bude tatínek rozčilovat a že dá Vojtovi zákaz počítače a maminka že se bude tvářit smutně. Asi hodně smutně, protože tentokrát jde o náboženství a to tu ještě nebylo.

„A co takhle nemoc?“ Napadlo Petra.

„Myslíš, uhnat si nějak rýmu?“ Zaváhal Vojta.

„Houby rýmu, stačí namočit teploměr do vlažného čaje“, opáčil zkušeně Petr. „To funguje na rtuťovém i na digitálním. Musíš to jen zařídit tak, abys u toho byl sám. A aby ten čaj nebyl horký moc.“

V pátek ještě Vojta váhal. Ale v sobotu se rozhodl, že do toho půjde. Odpoledne nešel ven a řekl, že mu není dobře. Večer už držela maminka v ruce teploměr: 37,8 °C. Vojta dostal anopyrin a šumivý vitamín C a slib, že v neděli nepůjde do kostela. Prožil báječné dopoledne u televize. Tak to šlo až do středy. Televize, knížky o vel-

rybách, a taky trochu nudy, zkrátka idyla. Tu mu maminka trochu pokazila tím, že s ním ve středu ráno vyrazila k dětské lékařce. Čelo přitom měla svažštělé. Hodinu seděli v čekárně dětské lékařky. Maminka přitom neustále nahlas vzdychala a Vojtovi to bylo před ostatními dětmi trapné. Potom se musel ještě v rámci vyšetření nechat píchnout do ruky. Sestřička mu odebírala krev.

„Na dýchací cesty to nevypadá, na angínu také ne. Zastavte se v pondělí ráno, to už budu mít výsledky.“ Oznámila paní doktorka mamince. V tu chvíli se Vojta opravdu lekl. Co jestli ta krev odhalí, že je vlastně zdravý? Ještě, že odpoledne přišel brácha: „No, jasně, že nebudeš mít v krvi žádný nález. Tak se taky musíš umět včas uzdravit.“

„Ale co s tou pitomou žakovskou?“ přemýšlel Vojta docela nervózně nahlas.

„Co by? V pondělí ve škole řekneš, že jsi na ni zapomněl, jak jsi byl nemocný, a příští pátek už snad budeš mít známky na další stránce.“ Brácha byl prostě kanón. Vojta si tedy všechno naplánoval přesně, jak se s Petrem domluvili. Byl to dobrý plán. Vojta na něm nenašel žádnou chybu. Nebýt toho, že....

Že v pátek ráno, když seděl v kuchyni u hrnečku s horkým čajem a čekal, až trochu vychladne – uzdravovat se

přeci chtěl začít až večer – posadila se maminka naproti ke stolu a pozorně se na něho zadívala: „Než ti ten čaj vychladne, můžeš si změřit teplotu.“ A podávala mu teploměr. Vojtu to nevyvedlo z rovnováhy: „Jo... Mami, podala bys mi, prosím tě kapesník? Mám ho v posteli.“ „Nahodit na rtuťový teploměr 37,1 °C v tak horkém čaji – to je otázka vteřiny, to stihnu bohatě,“ pomyslel si přitom. Ale maminka seděla klidně dál: „Až mi vrátíš ten teploměr.“ Chvili seděli a mlčeli. Po pěti minutách Vojta neochotně vytáhl teploměr. Bylo na něm 36,1 °C. Maminka se na něj ani pořádně nepodívala. Místo toho se znovu zadívala Vojtovi přímo do očí. Bylo to nesnesitelné.

„Tak Vojto, ukážeš mi, jak se vyrábí teplota? Prosím tě, co je na škole tak strašného, že kvůli ní musíš podvádět?“ Vojta nemusel ani příliš mluvit. Jedním pohybem vložil teploměr do teplého čaje, druhým vytáhl z aktovky pod stolem žákovskou knížku. Maminka přelétla očima poznámku z hodiny náboženství i tu nešťastnou trojku z hudebky. Pokývala hlavou: „Tak opravdu, jen jedna trojka a jedna poznámka? Vojto, ani nevíš, jak se mi ulevilo.“

„Ulevilo?“ Vojta nevěřil svým uším: „Vždyť je to podvod!“

„Je. Ale kdybys měl ty teploty skutečně, mohla by se tím ohlašovat i nějaká hodně vážná nemoc. Vojto, jednou už to tak u nás bylo. Od té doby dostanu vždycky veliký

strach, když někdo v naší rodině začne stonat.“ Mamin-
ka nemusela víc vysvětlovat. Ani nemohla, protože měla
oči zalité slzami. Vojta věděl, že tím myslela asi jeho sest-
ru Evu, co před několika lety umřela.

I Vojta teď měl pláč na krajíčku: „Ale to jsem, mami,
nechtěl, abys měla strach. Chtěl jsem, aby ses se mnou
nezlobila, protože jsem zlobil v nábíku. Prostě jsem se
tomu chtěl vyhnout. Prostě Z MÉHO POHLEDU – „

A Vojta se zarazil. Ale maminka to dořekla za něho:
„Z TVÉHO POHLEDU šlo jen o chytračení a malý podvod.
Ale já jsem to ze SVÉHO POHLEDU viděla úplně jinak!“

„Právě mami.“ Vojta byl užaslý nad tím, co teď v tuto
chvíli napadlo jeho: „Občas vidíme svět pokaždé jinak.
Myslím tím jako z jiného pohledu. Na začátku září jsem
poprvé zůstal doma sám – a najednou to tu bylo úplně
jiný, než když jste tady všichni. Bylo to stejný – i jiný.
Nebo se zkus podívat támhle na tu borovici jinak než
z našeho okna. Třeba si pod ní lehneš a díváš se do koru-
ny. Taky je najednou úplně jiná!“

„Aha“, maminka se snažila Vojtovi porozumět: „Chceš
říct, že když se díváš pokaždé z jiného místa na borovi-
ci, tak to nemá žádné důsledky. Ta borovice bude pořád
stejná borovice a naše kuchyň bude pořád naše kuchyň.“

Ale když se dívám na tvůj podvod s teplotami já, je to hodně špatná věc. Protože jsem kvůli tomu dostala velký strach – a úplně zbytečně. Ale když ty jsi svůj podvod plánoval, zase až tak špatný se ti takový čin nezdál. Chtěl ses jenom vyhnout nepříjemnostem, vid’? Přeci Vojto, mezi tím, jak se díváme na svět kolem nás a jak se díváme na naše činy, je veliký rozdíl!“

„No právě, mami, nechtěl jsem tě trápit. Mami, řekneš to tátovi?“

„Víš co, Vojto? Slib mi, že příště už se vždycky budeš dívat na svoje činy i pohledem druhých lidí. A uvidíš: podvodem sice můžeš pomoci sobě, ale ublížit někomu jinému. Jen si spočítej, kolik peněz stojí takové zbytečné vyšetření krve, kolik anopyrinů jsi snědl úplně zbytečně, kolik námahy dá příští týden paní učitelce, aby s tebou dohnala tvoji zbytečnou absenci, a jak velký strach jsem úplně zbytečně prožila já. A PROTO nebudeš podvádět.“

Vojta vyskočil a rychle se oblékl do školního oblečení. Vůbec mu nebylo líto, že se loučí se svým pohodlíčkem. Když pak seděl v hodině angličtiny, přemýšlel o tom, jaký je rozdíl mezi tím, co chceme způsobit a tím, co skutečně způsobíme. Uznejte, cožpak může být člověk vševědoucí, aby dokázal dopředu vidět všechny důsledky svých činů?

Pro přemýšlivé hlavy

Je nějaký rozdíl mezi podvodem a tím, že se ti něco nepodaří? Jaký?

Když vidíš něco ze svého pohledu a někdo jiný to zase vidí z jiného pohledu, který pohled je ten správný? Kterým se máme řídit?

Má Bůh také svůj úhel pohledu? Jaký?

Zkus se zeptat

Prožil/a jsi něco, co tobě prospělo, ale někomu jinému to způsobilo bolest nebo smutek? Zeptej se, jak to viděla maminka, babička, kamarádi...

Zkus pokus

Vzpomeň si na něco, co jsi dnes prožil/a. Jak jsi to viděla ty? Jak by to asi viděla tvá kamarád/ka? Jak by to viděli tví rodiče? Prarodiče? Jak to asi vidí Bůh?

Zajímá tě ještě něco, o čem Vojta přemýšlel? Jestli ano, zeptej se někoho, koho znáš a s kým by sis o tom mohl povídat.

Chceš vědět, jak to bylo dál? Počkej si na pátý díl!

Tvoje babička Ludmila

